

om i nærværende Lovforslag at udskyde Indtrædelsen af Retten til Aldersrente noget, da jo i saa Tilfælde Retten til Invaliditeten kunde give Erstatning for de Aarganges Vedkommende, hvor Aldersrenten udeblev. Jeg har allerede under Behandlingen af den forrige Sag haft Lejlighed til sige, at efter min Opfattelse er Forsikringsprincippet indført i Lovforslaget om Invalidere, og at det altsaa ikke er et Spørgsmaal om Princippet, men om Princippets Udformning, med andre Ord, Spørgsmaalet er, om man til det nuværende Sygekassekontingent skal lægge en særlig Præmie for Invalidere eller ikke. Dette Spørgsmaal maa man drøfte, men det *Princip*, som det ærede Medlem taler for, er allerede fulgt.

Det andet Spørgsmaal, som det ærede Medlem (Hegelund-Lange) fremdrog, var, hvorvidt Alderstidspunktet er rigtigt fastsat i Lovforslaget om Aldersrente til det 60de Aar. Dette kan selvfølgelig undergives en Overvejelse, netop fordi det er kædet sammen med Invaliditetslovforslaget. Jeg skal kun anføre, at for Øjeblikket indtræder Retten til Alderdomsunderstøttelse ved det 60de Aar, og i denne Rets-tilstand ligger der en saadan Styrke, at det er meget vanskeligt at gaa bort derfra, hvis man ikke giver fuld Erstatning til alle, som maatte have Krav derpaa. En saadan kan imidlertid ydes gennem Invalidere-enteloven, hvis den formes tilstrækkelig klart paa dette Punkt, og derfor er ogsaa dette Spørgsmaal noget, der kan diskuteres. Jeg skal understrege, hvad den ærede Ordfører for mit Parti, det ærede Medlem fra Kerteminde (Henning-sen) anførte om dette Spørgsmaal, at i selve Fastsættelsen af Aldersrentens Størrelse og i Adgangen til at faa den forhøjet ved at udskyde den nogle Aar er der netop tilkendegivet en Indrømmelse af, at Levedygtigheden her i Landet lykkeligvis har forbedret sig, thi ellers vilde jeg ikke kunne foreslaa ved det 60de Aar en Aldersrente, hvis Værdi i Penge er saa forholdsvis lille, som Minimumsbeløbets er. Hvis man sætter Tidspunktet for Retten til Aldersrente noget senere, vil den normale Aldersrente, den, hvorfra man gaar ud, blive adskilligt større. Jeg maa dog straks sige til det ærede Medlem fra Frederikshavn (Thomas Larsen), at hans Tanke om at gaa saa langt frem med Aldersrentens Indtrædelse som til det 70de Aar kan jeg paa ingen Maade bifalde.

Alle Partier har, som sagt, stillet sig paa Lovforslagets Grund, og alle Udtalel-

ser tyder paa, at der er Villie til at forhandle om dette Lovforslag, hvilket kun kan glæde mig. I Virkeligheden er der kun mødt een Modstander frem, den ærede sidste Taler, det ærede Medlem fra Give (N. C. Jensen) — jeg skal maaske gøre nogle Bemærkninger til sidst om dette ærede Medlems ejendommelige Tale. Det glæder mig, at ogsaa det ærede Medlem fra Frederikshavn (Thomas Larsen), der har beskæftiget sig saa meget med dette Spørgsmaal, og det ud fra en saa ubetinget Interesse for dets Løsning, erklærede at ville forhandle med paa det Grundlag, der her foreligger, da det, som han ansaa for det bedste, ikke i Øjeblikket var gennemførligt.

Det ærede Medlem gjorde nogle Bemærkninger til Fordel for sin Anskuelse om Folkeforsikring, men da han i det hele taget henholdt sig til sit Partis Ordfører, henholdt han sig forhaabentlig ogsaa paa dette Punkt til den Udtalelse af den ærede Ordfører, som gik ud paa, at Striden om Folkeforsikringstanken i alt væsentligt var en historisk Strid, og de Bemærkninger, som jeg i saa Henseende mener at burde gøre overfor det ærede Medlem, har da heller ikke paa nogen Maade til Hensigt at gøre denne Strid aktuel, men blot at knytte nogle Betragtninger til de Udtalelser, han fremsatte. Først skal jeg da sige, at jeg forstaar naturligvis, at det ærede Medlem ikke synes om, at jeg sagde, at han og det ærede 9de Medlem for Odense Amt (Jensen-Sønderup) havde ført Udviklingen ind i et Blindspor. Det ærede Medlem citerede „Blindgade“. Jeg sagde „Blindspor“, idet jeg mente af Høflighedshensyn at skyldte de to tidligere Trafikministre, som har ledet denne Sag, at hente Billedet fra deres Virkeomraade. Jeg forstaar naturligvis, at det ærede Medlem ikke synes om, at jeg sagde dette, men det forekommer mig; at det ærede Medlem ikke afkræftede mine Ord. I 1903 blev den store Kommission nedsat, og den har ikke kunnet føre Sagen frem i det Spor, som man forsøgte at føre den ind paa. Det ærede Medlem maa være overbevist om, at jeg er fuldt forstaaende overfor, hvorledes Tanken om Folkeforsikring kan opstaa. Jeg forstaar meget vel alle de Motiver, som driver Politikere til at tænke paa, at dette maaske er Vejen. I Norge har man i en Række af Aar forsøgt denne Form for Forsikring. Baade i den ene og den anden Kommission og i det ene og det andet Forslag har der været tumlet med dette Folkeforsikringsproblem ud fra de samme Motiver, som det